

Som to ja

Zuzana Pončáková

Zuzana Pončáková

Som to ja

Zuzana Pončáková

Sam to ja

Autor obálky: Monika Zbínová

Korektúra: Eva Piarová

Rok vydania: 2019

ISBN 978-80-570-0818-7

Venujem Markovi

a

Karolinke

Tento príbeh je fiktívny a všetky postavy alebo názvy firiem sú vymyslené.
Akákoľvek zhoda so skutočnosťou je čisto náhodná.

1. kapitola

Pani Marková

Marec 2018

Nadýchla sa a pevným krokom vošla do reštaurácie. Vety, ktoré povedal pán Hemilton na pohrebe jej rodičov, si bude pamätať navždy:

„Neboj sa, moja malá. Kedykoľvek budeš potrebovať moju pomoc, vieš, kde ma nájdeš. Patríš k nám a vždy si bola ako moja dcéra... nikdy na to nezabúdaj.“ Pohladil ju veľkou teplou rukou a po jeho milej tvári sa kotúlali slzy.

Nikdy si nemyslela, že jeho slová nadobudnú platnosť v plnej výške.

Uhladila si čierny priliehavý kostým a pomaly sa rozhliadla, keď k nej pribehol vysoký čašník.

„Dobrý deň, som Adriana Marková a mám tu rezerváciu na meno pána Hemiltona.“

„Samozrejme,“ usmial sa na ňu a zaviedol do útulného boxu pri okne. „Donesu vám zatím niečo k pití?“ Zdvorilo jej pridržal kabát a zavesil ho na vešiak vedľa kresla. „Pán Hemilton tady ještě není.“

„Dám si len kávu. Presso bez mlieka.“ Ruky mala spotené a nohy sa jej trochu triasli.

Kráčal po poloprázdnej ulici a srdce mu bilo ako zvon.

Uvidíš ju. Po trinástich rokoch ju zase uvidíš. Zastal pred presklenou stenou a srdce mu vynechalo jeden úder. Bola dospelá a ešte krajšia, ako si ju pamätal. Nervózne sa pohrávala so šálkou, sedela rovno ako sviečka a oči farby mora schovávala pod privretými mihalnicami. Čas sa zastavil a roky strávené bez nej mu pripadali ako chvíľa.

Je tu! Jej vlasy sú iné. Je dospelá. Už nie je dieťa. Adriana je tu! Teraz to už neposeriem.

Po chvíli k nej čašník viedol mladého vysokého muža s upravenou bradou a kučeravými strapatými vlasmi. Oči mu zakrývali slnečné okuliare.

„Dobrý deň, pani Marková,“ usmial sa na ňu a podával veľkú teplú ruku, „čím som si zaslúžil vašu prítomnosť?“ *Bože dobrý, Adriana. Si to ty?! Chýbala si mi!*

„Ja... asi ste sa po-poplietli, mám sa stretnúť s pánom Hemiltonom. Včera som mu volala...“ zaskočená mu podala ruku, a keď sa ho dotkla, srdce okamžite začalo biť ako splašené. Tušila kto to je, ale v kútiku duše si nahovárala, že sa mýli.

Usmieval sa od ucha k uchu a nehodlal jej pustiť dľaň. Jemne ju vytiahla. Atraktívny muž si vyzliekol bundu a sadol si oproti nej. Modré rifle so šedou košeľou jej nenapovedali, či je to asistent pána Hemiltona alebo ten, na ktorého teraz myslí.

„Ty si na mňa nepamätáš, však, Adriana?“ *Nemohla si na mňa zabudnúť! Nedivil by som sa ale, keby áno.*

Dal si dole okuliare a sledoval, ako sa zhlboka nadýchla.

„Nie. Ja sa ospravedlňujem, ale vy... ne-nepredstavili ste sa mi!“ *Tie oči. Len jeden človek na svete mal takéto oči.* Spolu s rýchlymi údermi srdca jej začala pulzovať tepna na krku.

„Tak to musíme napraviť. Som Alexander Hemilton, syn,“ usmial sa na ňu dokonalým úsmevom.

Vytreštila naňho obrovské oči.

„Alex? Ty si Alex?!“ *Je to pravda, je to on! Môj Alex. Bože dobrý, chýbal si mi. Kde si bol celý ten čas?! Kde si, dopekla, bol?! Sľúbil si mi, že ma nikdy neopustíš!* Neverila, čo vidí, a ešte raz si premerala mužnú zarastenú tvár s čiernymi očami a dlhými riasami. Lícne kosti boli pekne tvarované do oblúku a od polovice ich zakrývala brada. Pekné krojené pery sa na ňu usmievali a odhaľovali biele zuby.

„Tie vlasy,“ povedala nahlas, „vždy si ich mal také čierne, kučeravé a oči...“ *Oči, na ktoré sa nedá zabudnúť... Kde si bol?!* Pokúsila sa o úsmev, no bola to len akási grimasa a ústa sa jej trochu roztriasli.

„Trochu som pribral a narástla mi brada,“ vyceril na ňu zuby a bavil sa na tom, aká je zmätená.

„Je to trinásť rokov, čo sme sa nevideli,“ šepla. *Prečo si ma nikdy nevyhľadal?*

„Mala si skoro pätnásť, keď sme sa videli naposledy,“ odkašľal si. *Nedokážem na to zabudnúť.*

Neschopná slov pozerala okolo seba, akoby hľadala spomienky, a trochu sa začervenala.

„Bola si samá ruka a noha... vlasy si mala stále polepené žuvačkami.“ Premeral si dokonalú tvár s plnými perami a jemne klenutým obočím. Čierne vlasy mala stiahnuté do pevného copu a blúzka rovnakej farby zahaľovala všetko až po krk. Nemala na sebe jediný šperk a prekvapili ho jej pekne upravené, no nenalakované nechty.

Cítila, ako ju začína zalievať horúčava pod jeho pátravým pohľadom.

„Budeš mať dvadsaťosem?“ opýtal sa, sledujúc jej modré oči, ktoré sa vždy smiali a svietili radosťou.

„Áno.“ *Detstvo sme mali naozaj krásne. Spomínam na to stále.* Vzdychla a chcela sa vrátiť do čias, keď jej pod stolom mladý chlapec vystrihoval žuvačky, kým otcovia jednali. Ich spoločné dovolenky, keď sa ako deti kúpali v jazere alebo sa plavili jachtou po mori. Mala pocit, že boli spolu stále. Poznala ho od narodenia a on jej často robil opatrovateľku, bol jej vzorom, bratom a neskôr veľkou láskou. Na pár rokov sa museli presťahovať do Talianska, odkiaľ pochádzal otec, a po ich návrate už nebola príležitosť, aby sa stretli. Rodičia poslali Alexa do Bostonu, a keď sa vrátil, ona študovala v Londýne. Poslednýkrát ho videla skoro v pätnástich a nikdy naňho nedokázala zabudnúť alebo vyhnať spomienky z mysle.

„Nemohol som prísť na ich pohreb,“ povedal s pokorou a dlaňou jemne chytil jej ruku.

Strhla sa, rýchle si ju vytiahla a schovala pod stôl.

„Bol si v Amerike a sta-stalo sa to tak náhle.“ Modré oči jej potemneli a zhlboka sa nadýchla. *Nechcem do toho zase spadnúť.* „Vieš asi, prečo som tu? Poďme k veci,“ oznámila mu pevne.

„Tak hovor,“ privrel znechutene oči. *Čo je s tebou? Ty sa netešíš. Bola si moja najlepšia kamoška.*

„Moja spoločnosť je na pokraji krachu. Stratili sme skoro polovicu strojov a výrobu kvôli požiaru pred rokom. Bohužiaľ, práve nám skončila poisťka, a keď sa to stalo, neboli sme poistení,“ nadýchla sa. „To bola len jedna z vecí,

ktoré nás dostali tam, kde sme teraz. Chcela som poprosiť tvojho otca o pomoc.“ *Super podarilo sa. Nezabudla som text.*

„Dnes tu mal byť, ale má problém s tlakom a mama ho nepustila do práce. Budem to riešiť zaňho,“ pousmial sa a dúfal, že bude mať radosť.

Nie, ty nie! Chcem tvojho otca! Mlčala a v kamennej tvári sa neprejavil náznak úsmevu.

„Chceš finančnú injekciu?“ Bol formálny ako ona.

„Nie. Je obchodník a chcela by som, aby moju firmu odkúpil, pokiaľ nám nebude pomoci. Ide mi hlavne o ľudí, nechcem, aby stratili prácu. Ponúkam mu spoluvlastníctvo a podľa otcovej poslednej vôle by ho za určitých okolností aj tak získal,“ pozerala si na ruky. „Ak by súhlasil, som ochotná mu odpredať polovicu spoločnosti, len ak nás zachráni.“ *Bravo. Si dobrá.*

„O poslednej vôli tvojho otca nič neviem,“ trochu mu zlyhal hlas. Mal rád jej rodinu a mrzelo ho, čo sa stalo. „Chceš sa stať Hemilton Company alebo my sa máme stať Marks Papier?“ prísne na ňu pozrel.

Sama neviem, a keby som tušila, ako to urobiť bez vás, tak tu nie som, mlčala so sklonenou hlavou. „Musím sa na to pozrieť. Bude to trvať, než to s otcom prejdeme,“ premýšľal, „neviem stav vašej spoločnosti, netuším, aké máte stroje...“

„Nechcem aby si si myslel, že žo-žobrem,“ šepla. *Nikdy nežobrem, ale sme na dne a ja nie som obchodník. Nevie, čo mám robiť. Nevie to.*

„Nemôžem niečo vymyslieť, kým nemám fakty, Adriana.“ Odpil si z kávy a hľadal svoju Adrianu z detstva. Netušil, čo tá žena oproti cíti, na tvári sa jej neprejavila žiadna mimika ani emócia.

„Prídem o týždeň v stredu. Zostanem niekoľko dní a poriadne si pozriem podklady. Musíme si to s otcom premyslieť. Chcem vám pomôcť a urobíme všetko, čo bude potrebné.“ *Už iba kvôli nášmu detstvu a priateľstvu našich rodín.*

„Ďakujem. Mám ti re-rezervovať hotel?“

„Nie, nemusíš,“ pozrel na ňu. Pripadala mu taká vzdialená, nebola to už kamarátka, ktorú miloval a s ktorou vyrastal.

„Dobre. Ak... by si po-potreboval, stačí na-napísať, postarám sa o to,“ koktala.

Sledoval ju pátravými očami a chcel odísť. Niečo z nej vyžarovalo, nejaká zlá energia. Zježili sa mu vlasy na krku a možno sa aj divne zatváril, lebo hneď dopila kávu.

„No, ak už nič nemáš, tak sa spojíme mailom. Vyžiadam si podklady o firme, aby som sa pripravil.“ *Čo si zač, Adriana? Musím zaplatiť a vypadnúť.*

„Ďakujem, Alex, za pomoc,“ zašepkala a vyťahovala peňaženku. *Mám to z krku?*

„Ja to zaplatím,“ zamumlal trochu podráždene, plný sklamania.

Ani necekla a mlčky čakala na čašníka, kedy ju príde vyslobodiť. Na roztrasených nohách si obliekla kabát. Premeral si jej peknú postavu a trasúce sa ruky. Ani sa neunúval jej pomôcť. Bol úplne znechutený a, hlavne, zaskočený z toho, ako sa zmenila.

„Kde parkuješ?“ Pozrel jej do očí, keď vyšli z reštaurácie.

„Pri Námestí rep-republiky,“ jachtala.

„Odprevedám ťa,“ sám nevedel, prečo jej to ponúkol.

„Dobre.“

Mlčky kráčali k podzemnému parkovisku. Zdalo sa mu to ako celá večnosť, ona mala pocit, že prešla chvíľka.

„Tak, sme tu,“ povedala potichu, ale pevne, a ukázala na svojho Saaba. Natiahla k Alexovi ruku a rozmýšľala, čo mu ešte povie.

„OK. Uvidíme sa.“ Prijal podávanú dlaň a nečakane ju k sebe stiahol do silného objatia. Bol to magnet, ktorý ho k nej ťahal. *Chýbala si mi.*

Zľakla sa a vykrikla. Napla sa a zostala stát' ako socha. Bol vysoký skoro meter deväťdesiat s obrovskými ramenami, takže Adriana sa v jeho objatí stratila, aj keď bola na ženu vysoká a v opätkoch prevyšovala nejedného chlapa.

„Bože, Adriana, prepáč,“ pošepkal a rýchle ju pustil.

Pery sa jej triasli strachom a rozšírené zreničky sledovali jeho oči. *Čo jej je?* Prešiel si rukou po vlasoch.

„To nič. Si ta-taký mohutný a pre-prekvapil si ma,“ klamala. *Bože, Alex, si sklamaný, prepáč, som troska.*

„V utorok ti zavolám, kedy prídem. Mám na teba kontakt od otca, takže sa ozvem,“ nevedel, čo s rukami. *Adriana, ty si troska. Berieš nejaké lieky?*

Jemne chytil tenučký laket' a nasmeroval ju k autu.

„Ďa-ďakujem. Ja...“ Vo dverách sa ešte k nemu otočila. „Veľmi rada som ťa po tých ro-rokoch zase stretla. Často som na te-teba myslela a som rada, že...“ nevedela, čo má povedať ďalej. Myslela to naozaj úprimne a pokúsila sa o úsmev, no tvár jej urobila len akúsi grimasu, nič lepšie nedokázala.

„Aj ja som rád,“ nasilu sa usmial a sledoval jej podmanivé modré dúhovky olemované tmavomodrou farbou.

Naštartovala auto a bola rada, že už to má za sebou. *Zvládla si to. Ideš domov.* Chvíľu sledoval červené svetlá a chcelo sa mu kričať: „*Kde je moja Adriana? Čo si s ňou urobila, ty potvora? Čo to bolo za ženskú?*“ Tešil sa na ňu od rána ako malý chlapec. V podstate ju vychovával a strážil, aby sa jej nič nestalo alebo niekde nespadla, a keď konečne vyrástla na jeho part'áčku, naučil ju všetko, čo vedel sám. Ako deti sa mali radi, milovala ho a teraz sa k nemu správala ako k cudziemu.

Ani raz sa tá potvora neusmiala! Kráčal k metru ako bez duše, keď zastal s otvorenou pusou uprostred chodníka. *Prečo, preboha, kokce? Nikdy nekotkta, veď študovala nemčinu a taliančinu ako učiteľka.*

Pán Peter Hemilton sedel na terase a bafkal z fajky. Mužná tvár s orieškovými očami a jemnými vráskami mu dodávala charizmu. Horná pera bola trochu tenšia, a keď sa usmial, objavili sa mu v lícach jamky. Husté svetlohnedé vlasy mal nad spánkami trochu prešedivené, a ako jeho syn, aj on si zapustil bradu, takže vyzeral skôr ako mladík a nie päťdesiatpäťročný vyzretý muž. Vychutnával si pohľad na zapadajúce slnko a premýšľal nad svojím šťastným životom. Vonku síce bola zima a fúkalo, ale jemu to ako pravému potomkovi Angličana neprekážalo.

„Adriana je najkrajšia žena, akú som kedy videl... nevyzerá na dvadsaťosem. Skôr na tridsaťosem,“ zamyslel sa nahlas Alex a pozrel na otca.

„Je krásna po matke,“ usmial sa Peter, „bolo to veľmi milé dieťa, nevidel som ju od pohrebu.“

„Je ako človek bez duše,“ odpil si z piva. „Od rána som sa na ňu tešil, ale prišla mi cudzia. Akoby sme sa nepoznali. Ani raz sa neusmiala, je veľmi

divná, otec, a kokce. Bol by si sklamaný.“ Pozrel na prichádzajúcu matku, ktorá niesla tácku s koláčmi.

Posadila sa vedľa otca. Ešte aj v päťdesiatich troch rokoch to bola žena plná života. Tmavé oči, plné pery a pekne klenuté obočie s výstupenými lícnyimi kosťami, to všetko zdedil Alex po nej. Dokonca aj havranie vlasy, ktoré už mala sem-tam pretkané striebrom. No, na jej kráse to len pridávalo. Nosila ich vždy po ramená a pôsobila mladistvým dojmom.

„Čo by si robil, keby si v jeden deň prišiel o otca, matku, manžela a dieťa?“
Prehovorila tichým hlasom.

„Dieťa?“ Alex spozornel a zaskočilo ho to. „Nevedel som, že v aute bolo aj decko!“

„Bola tehotná a v tú noc, keď sa to stalo, potratila,“ oznámil mu otec smutne. „Spadla zo schodov a začala krváčať. Sanitka ju brala do nemocnice... bola na tom veľmi zle a rodičia šli s manželom za ňou,“ utrel si slzy a pozrel na syna. „Kamión im nedal prednosť, ale to všetko už vieš...“

„Nevedel som, že bola tehotná, to ste mi nepovedali...“, trochu zvýšil hlas. *Bol by som prišiel? Zmenilo by sa niečo na mojom rozhodnutí?*

„Bol som za ňou v nemocnici, museli ju operovať a mala aj dolámané rebrá. Keď sa prebrala, hovoril som s jej tetou a nechcela nikoho vidieť, na moje maily nereagovala a uzavrela sa pred svetom. Ale pravdou je, že sme o nej nepočuli, odkedy sa vydala,“ premýšľal. „Emilio sa raz preriekol, že má vážne zdravotné problémy.“

„Prečo ste mi to nepovedali?“ Zvedavo pozrel na matku. „Prečo to viem až teraz?“ Predstavil si ju v nemocničnej posteli.

„Mal si svoj život a... videla som, ako si trpel, keď sa vydala.“ Opatrne volila slová. „Povedal si, že sa musíš od nej odpútať, a nechcela som, aby si si vyčítal...“

„Že som ju pred svadbou nevyhľadal,“ poškrabal sa vo vlasoch. „Urobil som chybu, mal som jej napísať alebo jej zavolať ešte predtým... ale nebol som pripravený...“ vzdychol a sám nevedel, prečo to neurobil.

„A ako sú na tom?“ opýtal sa otec a prerušil tok jeho myšlienok.

„Podľa prvých mailov, ktoré mám, je situácia zlá. Spoločnosť Marks Papier nemá žiadnu hodnotu a má príliš veľa zamestnancov. Investícia do tejto firmy

sú vyhodené peniaze. Navyše, ako som povedal, je divná a znervózňuje ma. Priznám sa, že som čakal moju Adrianku...“ odkašľal si, keď videl, ako sa otec tvári a matka zdvihla jedno obočie.

„Emilio Marko bol môj priateľ a mám jeho závet,“ prerušil ho drsne otec a vstal. „Sľúbil som jej pomoc! Ak by Adriana nežila alebo nebola schopná viesť túto firmu, viedol by som ju ja a ty do Klaudiiných dvadsiatich piatich rokov. Potom si tu napochoduješ ty, chceš s ňou jednat’ a nakoniec sa na to vykašeš, lebo si padavka... nezvládneš jednu ženskú?!“ Čakal, čo mu na to povie.

„Niečo také spomínala, ale podrobnosti neviem... OK,“ zdvihol obranne ruky.

„O pár dní tam idem a urobím všetko, čo je v mojich silách, aby sme im pomohli.“

„Daj jej šancu, synku. Je to tvoja kamarátka z detstva a ty si ju zbožňoval. Boli ste ako dvojičky,“ prehovorila nežne matka.

Nikdy som, mami, neprestal. „Pamätám si, ako plakala, že ma už nikdy neuvidí. Písala mi často dlhé listy, ale ja som riešil svoje veci,“ odkašľal si, keď si spomenul, ako ničil otcove autá a, hlavne, mamine nervy.

„Preto sme ťa poslali k ujovi do Bostonu,“ vzdychla matka, „ale vychovali sme ťa dobre a pár rokov v USA ti stačilo na to, aby si si uvedomil, že peniaze neprídu samy od seba.“

„Nevidel som ju trinásť rokov a ver mi, mami, je to iná žena.“

„Nie je. Len dospela a prešla si peklom. Nemôžeš súdiť ľudí podľa obalu,“ prehovorila potichu.

2. kapitola

Pán arogantný

V pondelok ráno prišla do kancelárie a hneď ju v pošte čakal mail od Alexa. *Asi potrebuje ďalšie podrobnosti o firme.* Za posledný týždeň si písali oficiálne maily a posielala mu všetky podklady, o ktoré ju požiadal. Rýchlo si ho otvorila.

Ahoj, Adriana,

v pondelok okolo pol druhej ma čakaj vo firme. Prídem a zostanem do štvrtka. Uvidíme, čo sa bude dať v tvojej veci urobiť. Alex.

Bola trochu prekvapená, že príde už dnes, ale hneď pripravila všetky knihy z účtárne a finančnú situáciu. Nachystala stroje a všetky podklady týkajúce sa revízie a pravidelného auditu. Do obeda sa ani nezastavila. Asistentka jej o dvanástej priniesla mäso s ryžou a ešte stihla zariadiť nejaké veci vo výrobe. Zavolała si svojich pracovníkov a oznámila im, že od dnešného dňa sa bude po firme pohybovať pán Hemilton mladší. Požadovala, aby sa k nemu všetci správali milo a vyhoveľi všetkým jeho požiadavkám.

Vracal sa z Viedne, aby odviezol svoju bývalú priateľku na letisko. Konečne sa jej zbavil. Už ho unavovali tie neustále hádky, tie jej otázky a obviňovania. Je koniec. Po troch rokoch je zase slobodný muž a môže sa koncentrovať len na prácu. *A ju.* Zahnal tú myšlienku. Aj tak sa Lucy v Prahe nepáčilo a chcela ísť domov do Bostonu. Bol to jeho jediný vážny vzťah a od začiatku vedel, že to nemá zmysel. Bola fajn, ale nie na vzťah, keď vyprchá vášeň a sex začne byť povinnosť.

Okolo druhej zaklopala na dvere Eva a celá červená uviedla pána Hemiltona. „Ahoj, Adriana, rád ťa vidím.“ Srdce mu zase urobilo o úder navyše a pľúca potrebovali viac vzduchu.

„Ahoj,“ podala mu ruku a jemne mu ju stisla. „Som rada, že si si na nás našiel čas,“ ukázala mu na kreslo za jej dlhým stolom.

„Pre teba si nájdem čas vždy.“ *Prečo som z teba taký nervózný?* Usmial sa na ňu a už nečakal, že mu to opätuje.

Eva civela s otvorenou pusou. Takého mužného chlapa nevidela ani z lietadla, nie to ešte nablízko.

„Dal by som si kávu bez mlieka a cukru.“ Ani na Evu nepozrel a tá sa prebudila z myšlienok a hneď odišla.

Rozvalil si svoje obrovské telo v kresle a natiahol dlhé nohy. Obzrel si kanceláriu, ktorá bola v porovnaní s tou jeho malá, celá biela okrem čiernych skriniek a stola s kreslami. Na stenách viseli fotografie starých budov a výrobných strojov, ktoré mohli mať viac ako dvadsať rokov. Okrem tých obrázkov všetko pôsobilo sterilne a neosobne.

„Je to tu ako v nemocnici,“ prehovoril nahlas.

„Mám rada či-čisté línie a fa-farby.“ Sadla si proti nemu.

„Vidím,“ skonštatoval a prehrabol si vlasy.

„Pripravila som ti podklady a všetky finančné investície.“ Podala mu hrubú zložku a niekoľko tabuliek. *Super, bez zakoktania.*

„Ako sa máš?“ usmial sa a pozrel do jej modrých očí. Dlhé vlasy mala zase zopnuté v cope.

„Do-dobre a ty?“ *Nech ma neprerušuje.* Nevedela, o čom sa má rozprávať.

„Fajn,“ vzdychol, keď videl, že nemá záujem konverzovať. „Dám si kávu a poobzerám sa tu, ak ti to nebude prekážať.“ Cítil nervozitu a hlboké sklamanie.

„Prerušil si te-tému,“ povedala pevným, ale tichým hlasom.

„My sme mali tému?“ zdvihol jedno obočie. *Si robíš srandu, dievča.*

Sklopila oči a pozerala si zápisky z porady.

Alex ju spoza hrnčeka s kávou po očku sledoval. Nohy mala schované v šedých dlhých nohaviciach a biela blúzka s golierikom obopínala jej štíhly pás a na takú chudú ženu celkom plné prsia.

Pozrela jeho smerom a pohľady sa im stretli. Adriana celá očervenela.

„Zmenila si sa.“ Odložil pohár na tanierik a musel vstať, inak by niečo rozbil.

„Aj ty-ty si sa za tie roky zme-zmenil,“ skonštatovala nezaujato.

„Ty si sa zmenila celkom dost' a tváriš sa tak divne,“ odkašľal si, „tak napäto...“ Rýchlo sa opravil, aby sa neurazila.

„No, veľa ľudí o mne ho-hovorí, že som di-divná. Viem to a nič s tým neurobíš. Som, aká som.“ Vstala a dala mu tým najavo, že je tiež pripravená.

„Niečo som ti priniesol.“ Podal jej malý balíček zabalený v bielom papieri, previazaný červenou mašličkou.

Bez slov si to vzala. Všimol si, ako sa jej trasú ruky. *Čo je s tebou? Si chorá?*

„Žuvačky...“ Rozbalila ich a pomaly strčila jednu do pusy.

„Tvoja obľúbená, jahodová, len daj pozor, aby sa ti zase nezamotala do vlasov, bolo by ich škoda.“ Vyceril na ňu biele zuby.

Obyčajná žuvačka a zrazu sa ocitla v detstve.

„Ďakujem,“ privrela oči a vychutnávala si tú sladkú chuť, ako sa jej rozplýva v ústach. „Je jahodová,“ zašepkala a jemne sa usmiala.

Alexovi vynechalo srdce. *Je to ona. Moja Adriana.*

Trvalo im niekoľko hodín, než si Alex urobil revíziu všetkých strojov. Adriana mu spolu s technikom podrobne vysvetlili všetko, čo chcel vedieť, a okolo piatej už boli obaja s hlavami ako pátracie balóny.

„Niečo by som zjedol.“ Poškrabal sa po hlave a rukou si počúchal unavené oči.

„Tu nablízku je reštaurácia a mô-môžeme si dať niečo pri-priniest,“ oznámila mu trochu napäto, lebo videla, aký je vyčerpaný, a mala obavy, aby jej niečo nevyčítal.

„OK, musím zmeniť prostredie. Skočíme tam,“ otočil sa na pána Kranského.

„Musíte byť aj vy hladný, pán Kranský, poďte, prosím, s nami.“ Nebola to otázka, ale oznámenie, ale intonáciou to povedal veľmi milo a zdvorilo. *Sám s ňou nikam nejdem. Znervózňuje ma.*

„Rád,“ usmial sa naňho hlavný technolog a hneď pozrel na Adrianu, ako bude reagovať. Pán, asi okolo päťdesiatky, vedel, že pani majiteľka nikdy nechodí do reštaurácie osobne. Vždy jej jedlo nosia.

Reštaurácia bola útulná s drevenými stolmi a každá stolička bola iná. Kockované obrusy a závesy jej dodávali domácky štýl.

„Je tu príjemne.“ Obzrel sa Alex a ponúkol Adriane miesto.

„Áno. Majiteľ je môj kamarát a syn tu pracuje,“ oznámil mu pyšne pán Kranský.

Svojho technologa poznala roky, bol pravá ruka otca, kým nezomrel.

„Tak, aspoň budem mať istotu, že nás nikto neotrávi,“ usmial sa Alex.
„No, on tu pracuje popri škole. Upratuje tu a po večeroch niekedy obsluhuje.“
„Je to pekné, že si po-popri škole za-zarába sám,“ skonštatovala Adriana a čítala v jedálnom lístku.

Chlapi si objednali knedle a sviečkovú a ona si dala len šalát s kuracím mäsom. Trvala na tom, že večeru zaplatí, a naozaj jej veľmi chutilo.

Po šiestej sa vrátili do kancelárie a Alex si vzal podklady od Adriany.

„Pán Kranský, už môžete ísť domov. Myslím, že ste nám dnes ukázali všetko, čo pán Hemilton potreboval vidieť.“ Pozrela na Alexa, či s tým súhlasí, a on len prikývol.

„Ďakujem, pán Kranský.“ Podal mu ruku a pevne mu ju stisol.

„Bolo mi potešením vás poznať.“ Opätoval Alexovi stisk a otočil sa k Adriane. „Keby ste niečo potrebovali, pokojne mi zavolajte,“ usmial sa na ňu. „Dovi zajtra.“ Potichu za sebou zavrel dvere.

Keď rozprávala s pánom Kranským, nekotala. A ako na ňu zbožne pozeral.

„Dal by som si kávu. Kde tu máš kávovar?“ V hlase bolo cítiť podráždenie. Otočil sa k dverám a čakal, že mu ukáže, kde si ju môže urobiť.

„Donesiem ti. Bez cukru a mlieka.“ Prešla okolo neho a Alex zachytil jej vôňu.

Pomaly ju nasledoval po prázdnej chodbe a nakukoval do vyľudnených kancelárií.

Zo skrinky vybrala hrnčeky. Celý čas rozmýšľala, čo mu má povedať, čo sa má opýtať, ale nič jej nenapadlo.

„Musím si objednať hotel, nejako som na to zabudol,“ prerušil jej myšlienky a vzal si kávu.

„Môžeš ísť k-k nám, ak chceš.“ *To som fakt povedala nahlas?*

Zastal vo dverách a civel na ňu ako idiot. „To ti teraz napadlo alebo si plánovala?“

„Čo či som plá-plánovala?“ *Dáva zmysel, čo sa opýtal?*

„No, že pôjdem spať k tebe.“

„Teraz mi to na-napadlo. Spal si u nás už ve-veľakrát,“ ťažko dýchala. *Som normálna?*

„OK, pôjdem k tebe,“ nadvihol obočie a pokrútil hlavou. Nerozumel jej myšlienkovým pochodom. Správa sa k nemu, akoby ho ani nepoznala, a teraz ho pozvala k sebe domov.

Chce ho zvädzať? Nevedomky sa tej predstave zasmial, ako pani Marková s kamennou tvárou bez mimiky zvädza chlapa. *Nie, o to jej určite nejde. Ona by to ani nedokázala. Jej manžel musel byť svätec, že s ňou dokázal vôbec žiť.* Do noci sedeli nad podkladmi, keď Alex konečne zabuchol notebook.

„Je neskoro. Mali by sme už ísť.“ Pozrel na Adrianu, ktorá ho sledovala, a jemne naklonila hlavu nabok.

„Dobre.“ Vstala a zbalila si veci zo stola. *Konečne. Už som unavená.*

Premýšľal, prečo to nenavrhla skôr. Sama mala kruhy pod očami, veď je tiež človek a pochopil by to.

Nasledoval ju na parkovisko a rozlúčili sa so strážnikmi. Jeden z nich hneď po ich odchode zamkol vstup do budovy.

Počkal, kým nastúpi do svojho Saaba, a odkráčal k svojej červenej Audine. Adriana čakala, kým sa zaradi za ňu, a pomaly sa pohla.

Dom, ktorý si Alex pamätal, sa vôbec nezmenil, vysoký plot z bieleho kameňa chránil celý pozemok. A okolo neho sa rozprestierali vinice. Vošli do veľkej železnej brány a hneď zbadal verandu, ktorú podopierali mramorové sochy. Emilio to nechal urobiť na želanie svojej manželky, ktorej sa to páčilo. Schody lemovali masívne kvetináče. Dom bol do písmena L a celú spodnú časť domu tvorila obrovská obývačka, ktorá prechádzala do kuchyne. Celá stena bola presklená a vychádzalo sa z nej na vnútornú terasu. Premýšľal, či to bude rovnaké, ako si pamätal.

Vošiel do chodby, vyzul sa a odložil sako a kabát. Adriana si hneď obula pohodlné papučky a tiež mu jednu vybrala.

„Nie, ďakujem, netreba.“ Prešiel popri nej a zrazu bola nižšia. Siahala mu po ramená.

Dom bol nezmenený a dokonca aj zariadenie bolo rovnaké, zastavené v čase. Lustre, obrazy a sochy gréckych bohov mu dodávali neopakovateľný štýl.

V rohu obývacej časti stáli pohodlné kožené kreslá a biliardový stôl, kde ich otcovia trávili najviac času.

„Nič sa tu nezmenilo,“ konštatoval a obzeral sa dookola.

„V dome nie, ale ináč sa zmenilo úplne všetko,“ povedala šeptom a šla do kuchyne, ktorá bola od obývačky oddelená veľkým barovým pultom a vysokými, hnedými, koženými stoličkami.

Hneď si spomenula na detstvo, aká bola šťastná, keď k nim Alex prišiel. Tešila sa a niekedy nevedela ani dospať. Ráno vybehla z postele, sadla na barovú stoličku a vyzerala von oknom, kedy sa otvorí brána. Často ju takto našiel otec. Vstával po šiestej a trvalo mu niekoľko minút, než jej vysvetlil, že nikto nechodí na návštevu tak skoro ráno.

„Máš niečo na jedenie?“ odkašľal si.

„Samozrejme,“ prestala civieť na okno a rýchlo hľadala nejaký syr so šunkou.

„Spravím ti to-toast?“

„Spravím si sám. Sadni si.“ Nechcel ju otravovať s prípravou jedla.

„Nie, nie. Si hosť,“ povedala pevne a ukázala na stoličku.

Vyhovel jej a sledoval ju, ako pripravuje chlebíky.

Medzi nimi bolo hmatateľné ticho a Adriana ho chcela prelomiť, no nedokázala to.

Alexa jej mlčanlivosť vytáčala a deptala. Evidentne nemala záujem o nejakú konverzáciu, takže sa nechcel vtierať.

Trpezlivo čakala, kým sa naje, a naliala mu ešte džús. Bola unavená a chcelo sa jej spať, ale bol to predsa jej milovaný kamarát z detstva a čo viac, potrebuje ich pomoc.

Odložila za ním riad a pomaly kráčala ku schodom, ktoré lemovali fotografie z dovoleníek a rôznych akcií. Pri jednej sa Alex zastavil a pozeral na obrázok s malým kučeravým svetlovlasým dievčatom. Opieralo sa asi o dvanásťročného chlapca a obaja sa smiali. Za nimi bolo more.

„To bolo...“ rozmýšľal.

„Z jachty, keď sme sa plavili spolu v vašimi z Chorvátska do Talianska,“ pošepkala zachrípnuto.

„Áno, už si spomínam. Naučil som ťa grgať,“ zasmial sa. „Vieš to ešte?“ doberal si ju.

„Dávno som to ne-neskúšala,“ rozpačito naňho pozrela.

„Tak, kde budem bývať?“ Hneď zmenil tému a prešiel okolo nej na širokú chodbu s hrubým kobercom.

„Dám ti ho-host'ovskú a máš tam sprchu a-a aj televízor.“ Otvorila mu posledné dvere po pravej ruke a zasvietila. „Musím ti pripraviť po-posteľ, tak sa zatiaľ vy-vybaľ.“ Stále šepkala, ale hlas mala pevný.

„Zvládnem to aj sám,“ postavil si kufor k svetlohnedej masívnej skrini. Stála hneď vedľa postele na ľavej strane. „Len mi ukáž, kde máš periny a tak.“ *Znervózňuješ ma, ženská.* Izba pôsobila útulne, vystlaná krémovým kobercom s veľkou béžovou manželskou posteľou umiestnenou v strede hlavnej steny. Čelo a aj spodok mala z jemnej kože a pod oknom bol čierny písací stôl s elegantným kresielkom rovnakej farby. Jemné svetlo zo stropu dodávalo celému priestoru príjemný a útulný vzhľad.

„Hneď tam máš ku-kúpeľňu, ak by si už zabudol.“ Ukázala mu rukou na dvere vpravo, vedľa ktorých stála menšia nábytková stena v béžovom dreve s televízorom. Alex tam nakukol a presne takto si to pamätal. Krémová kúpeľňa s umývadlom z červenej žuly hneď oproti dverám a sprchový kút po pravej strane lemovaný dymovým sklom. Naľavo pod oknom trónila na nožičkách veľká vaňa s medenými kohútikmi. Adriana mu zo skrine vybrala uteráky a podala mu ich. Hneď sa otočila a začala mu pripravovať posteľ. Alex ju chvíľu sledoval a pripadalo mu to také rodinné a známe. Vybaľoval si kozmetiku a v zrkadle nad umývadlom špehoval svoju hostiteľku. Pohybovala sa ladne, šikovne, až bol prekvapený, ako jej to rýchlo, na pani riaditeľku, ide. „Staráš sa o dom sama alebo máš pani, ktorá ti tu riadi?“ Hovoril to zrkadlu a pohľady sa im stretli.

„Nie, ni-nikoho tu nemám a ro-robím si všetko sama. Niekedy mi po-pomáha Klaudia, sestra, poznáš ju...“

„Starat' sa o taký veľký dom zaberie kopec práce.“

Len pokrčila ramenami a dokončila mu posteľ. Ešte mu otvorila okno, aby sa vyvetralo, a pomaly pristúpila k nemu.

„Alex, ja...“ odkašľala si, nevedela, ako mu to má povedať. Pripravovala si to od rána.

„Áno, Adriana?“ Pristúpil o krok k nej. Pritáhovala ho k sebe magnetom a nevedel to zastaviť.

„Viem, že som iná ako ostatné že-ženy, a viem... že, že som divná,“ nedokázala mu už pozerat' do očí, preto sklopila zrak na svoje ruky. „Mám

problém s komunikáciou a nie je to tebou. Ja sa tak správam ku všetkým a neviem to nijako zmeniť, aj keď si to niekedy želám. Si môj najlepší kamarát z detstva, ktorý ma,“ nadýchla sa, „naučil všetko, čo vedel sám, a vždy na mňa dával pozor. Pamätám si to a nikdy na to nezabudnem,“ zašepkala a konečne na neho pozrela.

„Ani ja nie,“ usmial sa, potešili ho jej slová. Chcel ju chytiť za ruku, ale radšej sa zdržal.

„Celý ten čas som na teba často my-myslela,“ pokúsila sa usmiať, no nešlo to.

„Aj ja na teba a mrzí ma, že som ti neodpovedal ani na jeden list.“ Obzeral si jej unavenú tvár. *Chcel som...*

„To ne-nevádí, vedela som, že ich čítaš.“ Otočila sa k dverám. „Dobrá noc, Alex,“ zašepkala a potichu odišla do svojej spálne.

Sedel na posteli a cítil sa ako zbitý pes.

Koktala? Čítal jej listy. Dokonca niekedy aj viackrát. Boli veselé a plné života. Popisovala v nich, čo sa jej prihodilo v novej škole, ako dala nejakému chlapcovi facku. Napísala mu o každom úspechu z tanečnej školy. Posledný dostal, keď mala osemnásť a otec ju posielal do Londýna na štúdium. Mama mu ho vtedy poslala do Bostonu. Čítal si ho v ujovej reštaurácii, kde pracoval po škole, aby si zarobil na vreckové. Poslala mu aj fotku a DVD z vystúpení, ktoré si pozeral stále dookola. Nebolo možné, aby sa niekto taký veselý a plný života zmenil v rezervovaného človeka, ktorý si držal až taký odstup. *Od neho alebo od všetkých? Smrť rodičov a manžela ju určite musela poznamenať, ale žeby až takto?*

Kvôli tomu kokce? Povedala, že je iná. Čo sa s ňou stalo? Prečo jej život tak ublížil?

S týmito myšlienkami sa ráno zobudil a natiahol na seba modré rifle a čiernu košeľu. Bolo po ôsmej a všade sa vznášala vôňa pečeného chleba a pečenej slaninky. Našiel ju za barovým pultom v tričku a šedých tepláčkoch, ako chystá raňajky.

„Ahoj. Krásne to tu vonia.“ Sadol si na barovú stoličku a usmial sa. Už mal pred sebou nachystané prestieranie a príbor.

„Dobré ráno.“ Hlas mala hlboký a trochu zastretý.

„Pripadám si ako v hoteli. Nemusíš sa o mňa takto starať,“ cítil sa trápne.